

У кожному банку має бути створена система реєстрації депозитів, мета застосування якої – забезпечити правильний та своєчасний запис у бухгалтерському обліку суми за депозитами, дати нарахування і сплати відсотків, дати погашення депозитів та відсоткові ставки. Нарахування відсотків і здійснення відповідних записів у бухгалтерському обліку банку має періодично перевірятися особами, які не причетні до нарахування. Відсотки, відображені на окремих аналітичних рахунках відсоткових витрат (доходів), мають бути вивірені із сумою відсотків, сплачених депонентові або отримані від банку [3].

Отже, підсумовуючи все зазначене, можна сказати, що гарантією успішного управління депозитними операціями є взаємовигідні відносини між банком і клієнтом. Щоб збільшити депозитні залучення, банк повинен ретельно і постійно вивчати інтереси і запити вкладників – юридичних і фізичних осіб. Важливо, щоб банк надавав вкладникам найзручніші форми депозитного обслуговування, які б зводили до мінімуму витрату ними часу. Західна банківська практика нагромадила значний досвід управління і контролю за проведенням депозитних операцій. Вміле використання цього досвіду з урахуванням специфіки вітчизняної економіки і ментальності населення має суттєве значення для поліпшення роботи комерційних банків в Україні. Важливо, щоб вітчизняні банки постійно здійснювали пошук досконаліших методів та інструментів управління депозитними банківськими продуктами.

Наук. керівн. Глебова Н. В.

Література: 1. Кириленко В. Б. Організація обліку, контролю та аналізу депозитних операцій банку / В. Б. Кириленко. – К. : КНЕУ, 2009. – 264 с. 2. Васюренко О. В. Банківські операції : навч. посібн. / О. В. Васюренко. – К. : Знання, 2010 – 318 с. 3. Белова І. В. Організація контролю в банку : навч. посібн. / І. В. Белова. – Суми : Університетська книга, 2009. – 301 с. 4. Про затвердження Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами : Постанова Правління Національного банку України від 03.12.2003 р. № 516 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/>. – Назва з екрану.

Буряк О. О.

УДК 657.425

Магістр 1 року навчання
факультету обліку і аудиту ХНЕУ ім. С. Кузнеця

ОСОБЛИВОСТІ НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Анотація. Розглянуто питання особливостей нарахування амортизації основних засобів. Виділено групи основних засобів та мінімально допустимі строки їх корисного використання і проведено їх класифікацію. Передбачено особливі правила нарахування амортизації для деяких активів.

Анотация. Рассмотрены вопросы особенностей начисления амортизации основных средств. Выделены группы основных средств и минимально допустимые сроки их полезного использования и проведена их классификация. Предусмотрены особые правила начисления амортизации для некоторых активов.

Annotation. The article deals with peculiarities of depreciation of fixed assets. Groups of fixed assets and terms of their minimum allowable beneficial use were studied and their classification was carried out. Special rules for depreciation for certain assets were identified.

Ключові слова: основні засоби, амортизація, облік, податковий кодекс України.

Важливою умовою функціонування суб'єкта господарювання є наявність основних засобів. Забезпечення підприємства основними засобами є одним із факторів, які впливають на ефективність виробництва. Одним із основних завдань обліку є надання повної, правдивої та неупередженої інформації щодо них. Однак інформація, що міститься у податковій звітності відносно основних засобів, не завжди є такою. У зв'язку з реформуванням податкової політики України з прийняттям Податкового кодексу виникли розбіжності в особливостях формування вартості об'єктів основних засобів при їх визнанні в обліку та під час оцінки в цілях оподаткування.

© Буряк О. О., 2014

Дослідженню проблем обліку основних засобів приділяли увагу у своїх працях такі науковці, як: Бабич В. В., В. Баранов, П. Безруких, Білуха М. Т., В. Бойко, М. Борисенко, Бутинець Ф. Ф., Голлов С. Ф., В. Козак, О. Кузьмін, М. Крупка, Л. Лозовський, П. Павлов, Д. Палтерович, М. Пушкар, Ю. Стадницький, Сопко В. В., А. Чухно, С. Шульман, І. Яремко та ін. Проте зміни, які відбулися, вимагають перегляду поглядів та вибір найбільш ефективного методу нарахування амортизації основних засобів в обліку.

Метою дослідження є розробка методів нарахування й використання амортизації для ефективного управління економічної діяльності підприємства.

Для цього необхідно вирішити завдання:

проведення характеристики методів нарахування амортизації,

розгляд класифікації груп основних засобів у Податковому кодексі.

Предметом дослідження є процес нарахування амортизації основних засобів, а об'єктом є основні засоби.

Методологічні засади формування в бухгалтерському обліку інформації про основні засоби та інші необоротні матеріальні активи, порядок розкриття інформації про них у фінансовій звітності визначаються Положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби" (далі П(С)БО 7). До основних засобів згідно з П(С)БО 7 належать матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів і послуг, надання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він більше одного року) [1].

Підприємство, обираючи конкретну облікову політику на поточний фінансовий рік, забезпечує організацію бухгалтерського обліку відповідно до показників форм річної фінансової звітності, знижує трудомісткість і тривалість формування фінансової звітності, забезпечує використання оптимальних методів облікових робіт із метою отримання результатів фінансово-економічної діяльності підприємства.

Елементи облікової політики підприємства стосуються всіх складових активів, забезпечення, доходів і витрат, інших об'єктів обліку. Отож, можна зазначити, що всі елементи облікової політики підприємства впливають так чи інакше на фінансові результати. Одним із елементів є визначення методу нарахування амортизації.

Вибір методу нарахування амортизації є одним із найвпливовіших елементів облікової політики. Згідно з П(С)БО 7 "Основні засоби", амортизація визначається як системний розподіл вартості об'єкта основних засобів, що підлягає амортизації протягом строку його корисного використання [2].

У Податковому кодексі нарахування амортизації основних засобів відбувається із застосуванням методів, передбачених у П(С)БО 7, за винятком податкового, що передбачений Законом про прибуток.

Амортизація основних засобів нараховується із застосуванням таких методів:

прямолінійного, за яким річна сума амортизації визначається діленням вартості, яка амортизується, на строк корисного використання об'єкта основних засобів;

зменшення залишкової вартості, за яким річна сума амортизації визначається як добуток залишкової вартості об'єкта на початок звітного року або первісної вартості на дату початку нарахування амортизації та річної норми амортизації. Річна норма амортизації (у відсотках) обчислюється як різниця між одиницею та результатом кореня ступеня кількості років корисного використання об'єкта з результату від ділення ліквідаційної вартості об'єкта на його первісну вартість;

прискореного зменшення залишкової вартості, за яким річна сума амортизації визначається як добуток залишкової вартості об'єкта на початок звітного року або первісної вартості на дату початку нарахування амортизації та річної норми амортизації, яка обчислюється відповідно до строку корисного використання об'єкта і подвоюється;

кумулятивного, за яким річна сума амортизації визначається як добуток вартості, яка амортизується, та кумулятивного коефіцієнта. Кумулятивний коефіцієнт розраховується діленням кількості років, що залишаються до кінця строку корисного використання об'єкта основних засобів, на суму числа років його корисного використання;

виробничого, за яким місячна сума амортизації визначається як добуток фактичного місячного обсягу продукції (робіт, послуг) та виробничої ставки амортизації. Виробнича ставка амортизації обчислюється діленням вартості, яка амортизується, на загальний обсяг продукції (робіт, послуг), який підприємство очікує виробити (виконати) з використанням об'єкта основних засобів [3].

Для цілей бухгалтерського обліку основні засоби поділяються на основні засоби та інші необоротні матеріальні активи, які, у свою чергу, поділяються на окремі групи. Група основних засобів – сукупність однотипних за технічними характеристиками, призначенням та умовами використання необоротних матеріальних активів. Класифікація основних засобів необхідна для вибору адекватної бази оцінки та правильного відображення переоціненої вартості кожного об'єкта основних засобів у системі бухгалтерського обліку й фінансової звітності [4].

Класифікацію груп основних засобів, а також установлення для кожної групи мінімально допустимого строку корисного використання (амортизації) об'єктів (залежно від групи основних засобів – від 2 до 20 років), наведено в таблиці. Такий строк визначається платником податку самостійно з урахуванням дати введення об'єктів основних засобів в експлуатацію [3].

основних засобів. Це дозволить отримати достовірну вартість основних засобів та приведе до збільшення амортизаційних відрахувань.

Отже, повною мірою не вдається реалізувати всі пріоритети переоцінки основних засобів. Необхідно зуміти повернути кошти таким чином, щоб мати можливість відновити втрачені активи та продовжити ефективно працювати з метою отримання позитивного фінансового результату та максимізації прибутку. Цю роль на підприємстві призначена виконувати амортизація, один із основних елементів облікової політики. Підприємствам слід більш виважено підходити до нарахування амортизації і вести пооб'єктний облік за всіма групами основних засобів, що задовольнить потреби управління в достовірній інформації про їх вартість.

Наук. керівн. Часовнікова Ю. С.

Література: 1. Положення бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби", затверджене наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92, із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства фінансів № 627 (з1242-13) від 27.06.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрану. 2. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02.12.2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mainmaker.com>. – Назва з екрану. 3. <http://www.minfin.com.ua>. 4. Сивец С. С. Переоценка основных средств: возможности, перспективы, проблемы [Електронний ресурс] / С. С. Сивец, Л. А. Баширова // Облік і аудит : Збірник статей. – Режим доступу : <http://www.binfo.zp.ua>. – Назва з екрану. 5. Правова бібліотека України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uapravo.net/akty/postanovy-main/akt9pjh8e/page16/htm>. – Назва з екрану.

УДК 657.633

Березка Т. С.

Магістр 1 року навчання
факультету обліку і аудиту ХНЕУ ім. С. Кузнеця

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ КАЗНАЧЕЙСЬКОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Анотація. Визначено практичні аспекти внутрішнього контролю в органах Державної казначейської служби України. Обґрунтовано особливості внутрішнього контролю. Розглянуто відмови в оплаті видатків розпорядників та одержувачів бюджетних коштів і запропоновано шляхи щодо вдосконалення внутрішнього контролю.

Аннотация. Определены практические аспекты внутреннего контроля в органах Государственной казначейской службы Украины. Обоснованы особенности процесса внутреннего контроля. Рассмотрены отказы в оплате расходов распорядителей и получателей бюджетных средств и предложены пути по совершенствованию внутреннего контроля.

Annotation. Practical aspects of internal control in the organs of the Government treasury service of Ukraine were studied. Specific features of the internal control were justified. Refusal of payments of expenses of budget funds managers and recipients were considered and ways to improve the internal control were offered.

Ключові слова: внутрішній контроль, Державна казначейська служба України, органи казначейства, ефективність, платежі.

В умовах реформування економіки України, адаптації економічних відносин до нових умов господарювання актуального значення набуває контроль з боку органів державної влади та управління за законністю формування й обґрунтованістю використання фінансових ресурсів, спрямування їх на соціально-економічний розвиток держави.

Дослідження організації внутрішнього контролю в органах Державної казначейської служби знайшли своє відображення у працях багатьох науковців, таких, як: Юрій С. І., Харченко С. І., Дікань Л. В., Голуб Ю. О., Синюгіна Н. В. та ін. [1 – 3]. Проте дані науково-практичні дослідження потребують більш поглибленого розгляду з метою уточнення організації внутрішнього контролю.

Метою дослідження є теоретичне та практичне обґрунтування перспектив удосконалення внутрішнього контролю в Державній казначейській службі України.